

Čuk na pal'ci

Izhaja dne 1., 10. in 20. vsakega meseca — Uredništvo in upravnštvo v Gorici, Via C. Pavetti 9 — Trška Narodna Tiskarna — Izdajatelj in odgov. urednik France Podberič — Cena oglasa: 1 milimeter visočine v širini enega stolpa 1. — 80. za trgovske reklame, Bančna obvestila, poslana, osmrtnice v bila, naznanila itd., vsaka vrsta 1 l. — Celoletna naročnina 15 l. — Za morenost 22 50 l.

Leto II.

GORICA, dne 10. marca 1923

št. 8.

Pričetek boja in izseljevanje tržaškega naroda.

Iščejo se raznašalci gospodarskih „ukazov izгона“ vseh stenice, pajkov, miši, grilov in druge enake mrčesi iz tržaških stanovanj.

Trst, 9. marca 1923.

V Julijski Benečiji je Trst prvo mesto, ki se ravna po zistemu modernih držav. Ker je politika v zadnjem snegu zmrznila, je mesto prešlo v ekonomično praktično udejstvitev. Prvi, ki so pokazali to dobro voljo, so bili »blaze« ni po Musollinjevi milosti hišni gospodarji. Hoteli so postati celo Nadmusollini in skušali pognati s prihodnjim 24tim avgustom okroglo 50.000 posušeni najemnikov na ulico. Poslali so na stanovanja svoj lastnopečeni »ukaz«, da morajo biti z zgoraj označenim dnevom vsa stanovanja s stenicami vred izpraznjena. To pa je okostne najemnike spravilo v tako sveto jezo, da so se poslužili modernega sredstva, kakor kaže naša današnja naslovna satira. Nekateri muhoborci pa so poslali celo svojega diplomata do ubeglih in »faliranih« mestnih svetnikov, da jim dovolijo postaviti na pogorišču »Fiere Campionarie« svoje barake, da zamorejo stanovati v njih na ostankih svojega pohištva in z ostanki svojih družinskih članov. Ker se je ta moda v času vojne tako uveljavila, mislijo, da bi se tudi sedaj lahko nadaljevala. S tem hočejo najemniki ustreči u bogim hišnim gospodarjem, ter jim zapustiti prazna stanovanja, katere bodo bržkone zasedli kitajci iz Yokohame, ali pa prebivalci države »Tululu« iz glavnega mesta Bežisesolit.

Za izseljevanje naroda pa se je pokazala mala težkoča, zlasti, ker je v navadi, da se prevaža po noči.

Radi tega se napeljuje po zraku električna razsvetljava. Do te ekonomično-moderne naprave pa je prisililo mestno upravo več okoliščin in sicer: Ugotovilo se je, da se uvéde v kratkem tasativni kolek na plinove cestne svetilke, ki itak niti gospodom tatovom dovolj ne svetijo. Poleg tega se je ugotovilo tudi, da ni še vsa trava po mestnem flaku pokošena. Iz teh dveh razlogov bi se moglo dogoditi, da bi se kaka ročna »karjola« izselencev prevrnila z ostanki pohištva, katerega niso še najemniki do cela poprodali za polento in slanike. Znano pa je tudi občinstvu, da se je neki trebušni posestnik samega vesolja vspricho vsakdanjih dekretov neko noč v januarju tako imenitno opijanil, da je zadel ob svetilnični drog plinove razsvetljave. Drog se je prelomil čez polovico, niemu pa se je migajoči sodček razpočil s tako silo, da so se vse šine na bližnjem noslopiu razbile. Govorilo se je celo med ponočniaki, da so nočni čuvaji v svoji zmoti iskali po ulicah z žepnicami ostanke črepini in odlomkov bombe vsled te eksplozije. Zračna razsvetljava na se vnela samo v mestu. Okolica, kakor sv. Ivan, Škedeni, Barokovlje in Lonier je menda še preveč razsvetljena, ker ima baje, vsaka hiša svojo olinato »leščerbo« za v hlev h kravam ali prešičem. A tudi iz jezikovnega razloga, da se ohrani pristnost značaja.

Kakor smo rekli, politika je v Trstu zmrznila in njih vodje so se razpršili po obljubljeni deželi, kjer se cedi med dekretov in mleko kokaine. Edini magnati, ki se svoje umazane politike še niso odrekli, so gospodje nočni založniki — uzmoviči. Ti poslednji skr-

bijo, da imajo dnevno vsi tržaški krošnjarski vogali in trgi blago od lastnikov, ki si še sami niso vsega okradli. Hvala tem založnikom, ki prepuščajo svojo po noči kupljeno blago za polovično ali celo tretjinsko ceno svojim odjemalcem. Oni so se zakleli ostati pri svoji politiki toliko časa, dokler kokaina vseh ne ugonobi, ali pa, dokler ne zraste hrast, iz katerega se bo izdelala zibelj, na kateri se bo zibal novorojeni kolovrat — pardon, diplomat, ki bo napovedal novo konferenco kje v Afriki ali v Avstraliji, za uvoz cenejšega blaga v našo domovino. Domače seje pa ne dajejo v to svrhu na magistratu kakor v trgovski zbornici, drugih uspehov kakor polne pljuvalnike »čikov« in poplavljen na fla pljunkov.

To lahko dokaže ravnatelj pometačev, njih »kapo«, »podkapo«, »kapo škvadra«, »kapo pometač« in »kapo brišač«.

Na zadnji seji ni bila rešena niti interpelacija odbora škedenjskih »brš« kic z bitami, glede naprave velike lesene, da bi škedenjski osli zamogli iti po nji na mestna poslopja in pojesti še ne kolekovano travo in mah. Tudi naprsne številke na medenih ploščah, po zistemu postrežčekov (Servi di Piazza) za odvetnike na civ. sodniji, ki beračijo in moledujejo stranke, naj sprejmejo njih zanike in vozle, niso še dovršene. To pa radi velike žalosti, ker je njih kolega ravnatelj bolniške blažajne v Trstu dobil 1. t. m. »keca«. Tudi nam je to silno težko in od vsega srca žal — toda jokal se vendar ne moremo, ker nimamo nič čebule v uredništvu.

NAGROBNI NAPIS PEVSKEMU DRUŠTVU V SOVODNJAH.

Kdor bo tu kdaj mimo šel,
sem obrne naj oči!
Kjer zapisano stoji:
»Pevsko društvo tu leži,
bilo doma je iz Sovodeni.
Ker mu krepki, nizki bas
vmes tenorji, drugi glasi,
niso mogli pomagati:
njega smrt bil doplo vna,
belega, od Mrkotina
in dva mastna petelina. —

Ponesrečeno predavanje.

»Dragi poslušalci!

Danes bom predaval o ženskem jeziku, o temu najčudovitejšemu inštrumentu, ki ga more posedovati človek. Predavanje bo zelo obširno, zato ga mislim razdeliti v tri dele. V prvem delu bom govoril o dolžini in trpežnosti, v drugem o strupu, a v tretjem o ostrini — prosim, tiho! — tedaj o ostrini ženskega jezika. Prosim, mir!

»Ti bodi tiho! Cenjeni zborovalci. Ne čudite se, da tako samooblastno stopim na ta oder. Jaz sem namreč Sova, žena tega Čuka, katerega jezik ne dá miru, da se neprestano zaletava v naš nežni ženski spol. Rebra mu polomim. Perje mu popukam. Le čaka naj! Nekaj časa sem trpela,

zdaj pa ne morem več. Ko začne ta buza kljum, ta klepetulja govoriti o ženskih jezikih, ko ima sam najdaljšega, najstrupenejšega, mi je bilo pa že odveč. Zdaj bom pa jaz govorila... Tiho, Čuk, ne segaj vmes, dokler ne končam. In to veš, da ne končam kmalu, če enkrat začnem. Pa naj se list imenuje tudi »Sova na metli«, če hoče. — Prvo o kvartinčkih. Kaj mislite, koliko jih spiše na dan? Nihče jih ne prešteje...»

»Draga moja Sova, saj veš, da nimam denarja, da bi si kupil uro. Tako pa s kvartinčki najbolj izmerim čas. Pri petnajstem kvartinčku je natančno polnoči, da grem domov.«

»Kaj praviš, da nimaš ure. Saj ti je vsak večer pošteno navijem, ko prideš pozno domov. Zdaj pa molči, da jaz govorim. Drugo so cigarete. Kadil kakor kač Turek, smrdi pred njim in za njim.«

»Joj, draga moja, to je pa samo zaljubljenec, da preganjam mrčese...»

»Kaj sem jaz tvoj mrčes? Mene bi rad pregnal s tistim smradom. Pa me ne boš. Če že tako smrdiš, pri Tebi ostanem.«

Kaj sem hotel, jaz Čuk na palci. Vede sem, da ne pridem do besede in da bo moja žena Sova nategnila predavanje do polnoči — kje dobim potem svoje kvartinčke? — če ne podam sledeče izjave, ki sem jo izustil v eni sapi med tem, ko si je moja »stara« nos obrisala:

Kot vidite, mi ni več potreba predavanja. Živ dokaz o dolžini, strupenosti in ostrini ženskega jezika je pred vami. Meni je delo silovito olajšano. Klanjam se!

Odrčal sem skozi okno. Sklenil pa sem, da vzamem na vsako predavanje Sova s seboj.

Čuk na palci.

MODERNI SLOVENC.

Takoj po okupaciji sem odšel v inozemstvo, ter sem se vrnil šele pretečen teden, radi družinskih opravkov. Hotel sem obiskati tudi mojega prijatelja trgovca Ozloviča, toda jekal sem zamarati po ulici to ime. Našel sem pač Oslovinca. Šele moja soproga mi je razložila, da se ni samo Ozlovič spremenil v Oslovinca, marveč tudi Zaletelj v Saleteli, Pohal v Pahalini, Prinčič v Princiciani, Očjalčič v Ocialini, Draškovič v Drastico, Smerdelj v Smerdolino, Papalič v Papalino, Klobašnik v Klobassiti, Peteršnik v Petersilo, Zalatič v Salatino, Kuretič v Curetino i. t. d. »No, veš kaj sem pripomnil svoji ženki, mi se imenujemo Srebotinčič, a dokler bom v Trstu, predstavi me za Srebatinto.

REZIJANSKE.

Po vojski se dobila pri Melinku dva Rezijana, ki se nista dolgo videla. »Brat moj, kaj pa je novega v Reziji?« — »Prva prva drugega. Slabo, slabo, strašno reči so se zgodile v Reziji.« — »Kaj pa tako strašnega? Ali ti je vrnjeno mati?« — »Se hujše!« — »Ali ti je vrnjeno oče?« — »Se hujše!« — »Ali ti je vrnjena žena?« — »Se hujše!« — »Ali je pogorela vas?« — »Se hujše!« — »Pa pove mi no, kaj je bilo tako strašnega?« — »Veš kaj brate, črna kokoš je znesla belo jajce.« — »Zlodi vzemi tebe in tvojo kokoš«, pljunil je v stran in šel.

Gospod „Zaflikan Rekelc“

Ko sem bil nedavno po opravi v ljubljani, sem nehoti naletel »v narodnem svetišču« unionske kleti na skupino srajc, ki navadno tam rešuje na lastno pest narodne in vladne probleme. Tako znajo te srajce prepevati, da bi se jih lahko smatralo slavčevim konkurentom. Jezik jim teče kot šivalni stroj in če bi slučajno komu po nesreči odpadel, bi se ga lahko uporabilo za podplate. Rekele, ali poznate te ljudi? Ste morda »v žlah« z njimi? Ko sem vstopil v klet sem bil v spremstvu z nekim literatom, ki slučajno še ni bil popolnoma pijan. Vsi ga poznali. Prijatelji so mu bili in zato so navdušeno zagrgali kolikor jim je bilo cvičkovo vino dopuščalo: »Serbus! Boh te živ! Tu j' naša kost; pr' mejš Milka, pa še ne grema dam. Se ma še kej pomenil. Prnes še 'n liter, ti se pa kar lela usedla«

Jaz sem se ironično nasmehnil, ko sem ugledal to »brihtno« inteligenco cvičkove vrednosti. Moj spremljevalec pa mi je šepnil milo v uho: »Ti jest an čist suhl! Če 'm dost vina piu, bom se u oštarij koz... Ena klobasa m'kup, de 'm vsaj gliste u želodec' ogolfov, k' mi kor silja.«

Njegova zaupnost se mi je zdela povsem logična. Izvrstni literati so vendar plačani, kakor zakotni »šuštariji«.

Ko smo izpili prvo čašo unionske modrosti so takoj intonirali »Hej Slovani« in pesem je odmevala od zidu, kakor madžarska mazurka. Jaz se nisem hotel vmešavati, zato me je takoj neki vzdalin, ki je gledal z enim očesom na lico in z drugim na stranišče, *markantno* apostrofiral: »Kua se pa Vi tko drite pr nas, koker b' biv košen turšk pa... Al mislte, de ste vi drug taljansk Sluvene kej več koker mi? Pa sej še Sluvene niste. Čičarija, sama čičarija in Branci ste!«

Odgovoril sem mu povsem mirno, da ni umestno, da nas sorojaki žalijo, tiskajo in prezirajo po cvičkovi modrosti, medtem ko se v javnost trobi, da bi radi za nas s prvega morskega pristanišča poskakali v zeleno lužo. Omenil sem tudi, da imamo že itak dovolj težav na lastnem domu. Moj spremljevalec literat je na široko zazeval. Nisem mogel ganiti, jeli hotel izvršiti svojo prejšnjo grožnjo, ali v stihih zarjoveti na moj protest. Konečno je zamižal in naslonil prado na prsa. Eden izmed junakov manstvenikov pa se je najprej s pestjo po mizi oglasil, prevrnil tri kozarce vina in nato mogočno zatulil: »Viš ga na, kaš na mevža t' je to! Kua u te nek govoril o teh stvarh, k' ne znate družga brat, koker cajtenge na zadn stran, k' sa inse tat debel tiskan. Sej nimate glave ne re pa, z nusa vam pa kisel ze le maha«.

On še en modrejši se je oglasil: »Pr nas na Goriškem še tukl niste vredn, de se doma zagovarjal ne pa tle pr nas. Se sodnija so vam vzeli. Pr nas ja pa navja, zeto k'mama zmirej kakšenga urliča. Vam sa ja pa zeto uzeli, k'mate premal ldi zaklanh na dan.«

Nisem vedel kaj početi na to mo drovanje; ali se razjokati, ali smeјati; pogledal sem skozi okno na ogrevajoče

solnce, nato na skupino in ironično dejal: »Dež bo!«

Vse se je spogledalo. Moj sosed literat je odprl trudne oči in vprašal, »če se je že pričela veselica al' če so mu gspudje klobasa spil.« Opazil sem, da prejšnji pogovor ne bo nihče več nadaljeval, zato sem si dovolil še par opazk na naslov njih kulturnega in domoljubnega dela, nakar je hripav basist vnovič intoniral »Lepo našo domovino«, tenorist ki ni prav razumel je pa neskončno zagrljeno »General Lavdona« cvilil. No taka je vzgledna sedanjost domoljubne in kulturne inteligence. Tako sem razmišljal, ko me je nekdo nenadoma sunil. Padel je namreč neki elegantni podlistek - pardon - literat, preko mene pod mizo in tam tulil dalje »Lepo našo domovino«.

Tako menda navadno končujejo vsi visoki in plemeniti problemi. Če ne rav-

no tam, pa kje drugje. Saj se razgrejejo in ojunačijo domači umetniki pri kozarcih vina, v raznih kletih ob sviranju najvišjega kulturnega znaka »orkestro na«, ali pa harmonike. Gospoda je pričela vstajati. Nekdo se je gugal in menil: »Pr mejš kuš je škoda, de mi Sluvene nisma zmirej pjan«. Drugi pa je tolkel z eno roko po mizi in priporočal da je na večer »važen sestanek pr l'iga birt«, z drugo je pa svoje žeplenice v kozarcu iskal. Moj sosed je pozabil snesti klobaso, zato jo je urno vso mastno vtaknil v žep, vstal in prevrnil stol, kar je popolnoma naravno.

Gospod z dvema različnimi očesi pa je spil iz kozarca in si pri tem vso obleko polil. Jaz sem mislil sam pri sebi: »Z Bogom Rekele« in odšel urnih korakov. Za menoj pa so se razlegali hripavi glasovi: »Har' duš, mi Slovenci vina ne prodamo...!«

Banket po zadnji konferenci.

Redni uspehi mednarodnih dogovorov.

Velikanski uspeh zadnje konference.

Listi pišejo in lažejo, da konference nimajo uspeha. Pa še kakšen uspeh imajo. Pogledati je treba samo končni rezultat. Ko se pred časnikarji in drugimi ljudmi pošteno skregajo, da bi človek mislil, to bo kmalu vojska, svet bo plaval v krvi, se lepo povabijo na večerjo in pika-poka šampanjc, zalivajo se, da je strah. Po polnoči se pozabijo, da so se sploh kdaj kregali, proti jutru že pozabijo, katere države za-

stopajo, zamenjajo si suknje in klobuk potem, ko so srečno spravili vse državne probleme v prazne steklenice vina. Če bi jih svet videl ob teli jutranjih urah, bi se od veselja in ginjenosti razjokal. — Seveda, ko se prespijo, se pogledajo v zrcalu in se spoznajo, kdo da so, navlečejo obraz v hude gube in evo: vojska bo! vojska bo! do večera, da prirede pitje na čast komu drugemu. Svet se pa le giblje na ta način!

ČRTICE IZ ČUKOVEGA POTOVANJA.

Zletel sem čez Štanjel, kjer je veliko zanimivega, po Raši v Branico. Šole ni redne. Otroci se učijo tudi ročnih del, pa samo ob sobotah eno uro. Možje pravijo, da plačujejo davke za šolo, za cel teden, ne pa samo za tri dni!

Štjačani želijo biti vsi pod Trst; pa sodnija Vipava jih drži nekaj pod Videm.

MISLI.

Zelo čudne sanje sem imel oni dan. Sanjalo se mi je, da sem zbučen, ko sem se pa zbudil sem opazil, da spim.

V GOSTILNI.

Gost: »Kje pa je tu kak žebelj ali kaka kljuka, da bi obesil nanjo svoj klobuk in svojo suknjo. Saj tu se še sleči ne morem.«

Natakar: »Prosim slekli vas bomo pa že mi, to je naša stvar.«

Osveta brivskega vajenca.

»Stol vzemite, gospod Pika!
Jožko dobro ga namažil.
Koj gotov bom s to frizuro.
Da si pridem, se izkaži.

Jožko uboga, maže, maže,
pod rokami mu kipli,
če se ustavi, hitro mojster
nad učencem zareži.

Res, da mila je veliko,
že mu teče vseokrog,
ali kaj je narediti,
gost še vtone mu, o Bog!

Kadar brivec se ogleda,
skoraj se na tla podré:
gost je zakopan ves v »žajfo«,
samo nos iz nje mu zre.

Pravijo, da preti Čuku na palci nevarnost pred povirskimi fanti, ker so sklenili maščevati se. Čuk, varuj svoje perje.

Pravijo, da imajo v Povirju tako zaspanega organista, da vsako nedeljo zaspi sv. mašo, a pogumni pevci jo udarijo kar na suho.

Pravijo, da bi dve gospodični iz Kanala prišle rade v Čuka — samo da bi imele isto čast, katero so imeli vsi oni, ki so bili do sedaj v Čuku. Ali sprejema Čuk tudi častne člane?

Pravijo, da je Dolfi, ki mora 24. marca k vojakom, napravil supliho na vojaško komando potom žup. v Kanalu, da bi bil oproščen vojaščine iz razlogov, ker ne more prenašati »lazanjotov z luknjo«, to je pašto šuto.

Pravijo, da pravim jaz »pravijo« iz Morskega. Danes pravim, da prvič pravim, da nisem pravil, in ne bom pravil in s tem nič ne opravi. Iz starega leta znani Lipe Butec 7. kompanija.

Pravijo, da je par fantov ob Soči že parkrat podkupilo nočnega čuvaja, bodisi z ocvirkuco ali kuglufom in to samo zato, da jih ne ovadi županu, da so zamudili policijsko uro.

Pravijo, da je bil letos pustni čas v Kanalu milejši od lanskega — spoznalo se je po tem, ker se je prav malo kvan-talo.

Pravijo, da so nekatera šmihelska dekleta s kratkimi krili o pustnih praznikih zamenjale svoje hlače z moškimi in tako hodile okrog, kot bi bile obse-dene.

Pravijo v Kobaridu, da je dobil Netrogoj radi velikih izkušenj v trtorej, časten naslov »guardia quartini«.

Pravijo, da republika »Divinščina« razpiše v kratkem svoje volitve. Za predsednika bo izvoljen Čuk na palci.

Pravijo, da biljenski cerkveni pevci napovedujejo štrajk, ker jim občina hoče znižati plače. Svetujemo občinskim očetom, naj jim rajši kaj povišajo, ker če ne pravijo pevci, da bodo hodili peti v Bukovico, kjer je boljša plača.

Pravijo, da biljenski tamburaški zbor priredi velikansko veselico še v tem stoletju. Posebna zanimivost bo menda ta, da bo kapelnik pri prvi točki koncerta taktiliral kar po glavah tamburašev, kakor zadnjič pri orehovski veselici.

Pravijo v Orehovljah, da je Rudič dal svojo kaneto v popravo botru Ototu v Bilje, ker kaneta je iz sloveče tovarne Bombrdin. Boter Oto je menda strokovnjak v popravljanju kanet in bombrdinov.

Pravijo, da je dolgi Kristijan od Otota v Biljah iznašel nov način za prirezovanje pasjih repov, da žival prav nič ne trpi. On menda pred amputacijo psu rep skuha, da postane mehak.

Pravijo, da bi bilo dobro v idrijskem gledališču napraviti še dve peči.

Vsem, ki znajo čitati in poslušati, na znanje!

Na zadnjem popevanju v gozdu na drevju čukov, se je sklenilo sledeče:

Povabljeni so vse, kar leze in gre in kar v Gorico prihaja, v »Narodno knjigarno« v ulici Carducci št. 7.

Tam se po zmerili cenah razdeli vse sledeče predmete:

Knjige, bukve, bukvice, knjižice, resne, šaljive, mašne, španske, posvetne, cerkvene, gosposke, literarne v prozi in poeziji, vezane, zlimane in sešite. Te so: Italijanske, slovenske, laške in nemške, jugoslovanske, beneške, francoske, angleške in esperantne izdaje.

Papir, papirčki za pisat in risat, črtan, prečrtan, nečrtan, za občine, šole, urade, gospode, gospe, kmete, kmetice, trgovce, trgovke, starše in otroke.

Razglednice, lepe, krasne in grde, resne, španske in smešne v barvah, slikane motno in svetlo, v narodnem slogu, za fanto in punce in veselice z domačo pošto.

Pisarniške potrebščine, neskončne množine peres, držal, krede, kreonov, svinčnikov čr-

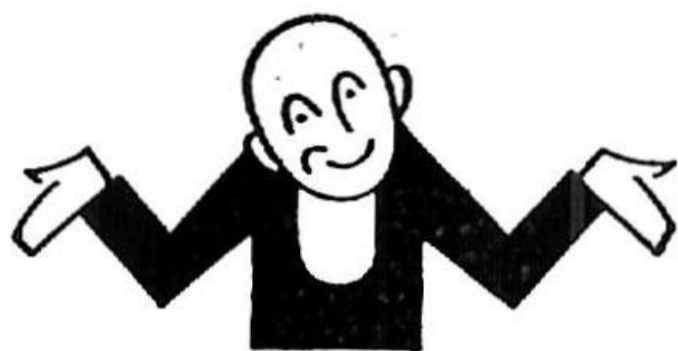

nih, belih, modrih, zelenih, rdečih, rumenih, sušilni papir, risalni okvir, barve, barvice, tablo in tablice, čopi in čopiči, črnilo, plavilo, tušev, črnilnih steklenih in porcelanastih posod, kakoršnih ne doblite povsod.

Na časopise vseh vrst sprojena naročila. Na domače in tuje, slovenske, italijanske in laške, jugoslovanske, politične, humoristične, modne, moderne, za šivilje in krojače v znanih in nepoznatih jezikih.

Tiskovine v vseh svetovnih jezikih in narečjih, za županstva, sodnije, krčmarje, birtije, cerkvene, društvene, pravne, uradne, župniške, trgovske, strokovne, črne in v barvah, velike in majhne, z risbo ali prazne.

Strašansko-ogromna množina še drugih predmetov se tam nahaja, ki jih pa čuki niso mogli pokukati. Radi tega mi »po gozdni milosti čuki« svetujemo na podlagi nočnega odloka »Čuka na palci«, da se vsi tam prepričate na lastna ušesa, ako hočete ohraniti zdrave svoje oči, pred Čukovim kljunom.

Uničena pridiga.

Humoreska.

Tovarniški posestnik Rihard Podgorski je imel svojega sina na vseučilišču. Dasi je bil stari Podgorski zelo bogat, je vendar pisaril svojemu sinu v stolno mesto neprestano moralne pridige, ker je preveč denarja potrosil. Oče pa je bil pretirano skop, vsled česar si je tudi tekom dolgih let nakopičil ogromen kapital. Nekega dne je javil svojemu sinu, da se pripelje osebno v stolnico, češ, da še enkrat v življenju vidi kraj, kjer je tudi on študiral svoječasno, drugič pa tudi zato, da sinu zapoje na vse grlo tisto moralno pesemco, ki se jo vsi dijaki boje. Sin ga je šel počakat na kolodvor in ne meneč se za očetovo pridigo, ki mu jo je imel stresti, je stekel k njemu in se mu ovil krog vratu.

»Papa« — vsklikne sin, »zadnje tvoje naznanilo, da prideš osebno k meni, je bilo naslovljeno še na moje staro stanovanje. Sedaj stanujem drugje, toda prav poleg prejšnjega«.

»In ti mi nisi nič znil o tem.«

»Hočem te presenetiti.«

Korakala sta kake pol ure dalje, predno sta prišla do stanovanja. Ko sta

dospela tja, se je oče v resnici začudil in vprašal sina:

»Ti tedaj stanuješ v gostilni, Josip?«

»Da in sicer v prvem nadstropju.« Ko sta stopila v vežo se je stari Podgorski še bolj začudil, sin pa se mu je na skrivnem smejal.

»Vsi prostori in kottički se mi zde znani,« pravi oče, »kakor, da bi bil že nekdat tu. Glej, glej, celo tvoja soba me spominja na davne dni in tista omara s knjigami se mi zdi, da sem jo tudi jaz rabil.«

»In v resnici si jo tudi rabil, kajti to stanovanje je prav isto, v katerem si ti pred 30. mi leti bival.«

»Tedad smo pri Švigelju. Ali je še živ,« opraša oče nekaj nejevoljno in pretirano.

»Kajpada je še živ; in kakšno veselje je to bilo, ko mi je povedal, da si bil tudi ti pri njemu na hrani in stanovanju.«

Oče se je namrdnil in mrmral ne razločne besede.

»Veš papa, kar oči so se mi svetile, ko mi je pripovedoval tvoje junaške čine. Rekel mi je, da mu nisi ostal dolžan samo hrano, temveč tudi stanovanje.«

»Josipl«

»... ter, da si si pustil vso obleko pri njemu napraviti...«

»No, ker je bil on tudi krojač!«

»... in da mu nisi nobene plačal.«

»Josip, ali boš že enkrat...«

»Mnogokrat, ko nisi imel za žemlje

in klobasico v vseučiliščnem buffetu, si si izposodil pri njemu denar.«

»Ti falot staril«

»Enkrat si prišel tako pijan, da so te morali nešt po stopnicah, parkrat si bil aretiran...«

»Josip, molči, če ne... Ti mrha krojaška ti.«

»Pozneje si moral celo v kologium, kar se vjema popolnoma.«

»Jaz ti naravnam grbo, čakaj šivan-kar!«

»O papa, radi mene se nikar ne ženiraj; tudi moralne pridige ti ne bom prepeval, kajti jaz sam ravno tako postopam. Izposojujem si pri njemu denar, dolžan sem mu hrano in stanovanje in tudi tri obleke mu dolgujem. Saj si prišel menda ti radi tega semkaj, da to stvar urediš in zopet spraviš v tir.«

Stari Podgorski pa je godrnjal sam s seboj: »Da me vražji slučaj po 30. letih pripelje v moje staro stanovanje! To mi je uničilo mojo pridigo, a v nadomestilo sem čul pridigo svojega sina.«

MEDENICA IN GNOJNICA.

Mojster: »Šmrkovec, to je še tvoja pa nekaj zelo čudnega sanjalo, jaz sem padel v gnojnico in vi v sod medul.«

Mojster: »Murkovec to je še tvoja sreča, da nisem jaz padel v gnojnico!«

Vajence: »Ne, ne, tega pa že ne pustim, da bi padel moj mojster v gnojnico. — Toda moje sanje še niso končane — zakaj potem sva se pa drug drug zega oblizala.«

Francija dirka na čelu Evrope.

Prvo darilo: revolucija in anarhija.

Evropa je znorela,
pripravlja ogenj, kri,
na čudni zveri Francija
v grozán prepád dreví.
Od spredaj konj besneči,
od zadaj tiger ljút.
In vse stepta z nogami,
vse vžiga nje bič krút.
Vsa besna, gluha, slepa,
pijana črnih nad,

požreči vso Evropo,
drví v grozán prepád.
Nje zvesta tovaršica
jo spremlja grozna smrt,
pred njo se stena dviga
v obrisu medlih črt.
Grozi se, dviga, širi
strašanski velikan...
Kako bo, to povemo,
ko pride »sodbe« dan.

OH, MOJA LUCIJA!

Bilo je ob trgatvi. Mož se je nalez
zel dobrega cividina. Zvečer mesto, da
bi šel spat kot po navadi, zanesejo ga
vinski duhovi v svinjak in tam sladko
zaspi. Proti jutru se malo predrami in
začne klicati ženo: Lucija, al' še spiš?
»O-O« dobi za odgovor. »Lucija, pa me
ne slišiš?« Zopet glas: »O-O«. Zbudi se
popolnoma in vidi da je spal pri svinjci.

PRVA MISEL.

Žena (ko ji sporočijo, da se ji je
mož smrtno ponesrečil, služkinji):
»Ana, zdaj prinesite samo pol kile me-
sa!«

V SOLI.

Učitelj: »Franc, ali veš, kdaj je
umrl Prešeren?«

Franc (začuden): »Kaj Prešeren je
umrl? Jaz pa še vedel nisem, da je bil
bolan, gospod učitelj.«

ENAKA.

Zagovornik (obtožencu): »Ali ni-
sem govoril za Vas, kakor bi bili moj
lastni sin?«

Obtoženec: »Ali je ta tudi tak
lump?«

ZLOBNO:

»Zakaj pa misliš, da me vzame Kon-
rad samo zaradi mojega denarja?«

»No — en vzrok mora vendar imeti.«

SV. KRIZ PRI TRSTU.

V nedeljo popoldne se bo vršilo v
Sv. Križu pri Trstu, na prostoru, kjer je
bil prej »čirko komiko«, uradno pregle-
dovanje za možitev godnih deklet. Go-
spodične morajo priti vse v kratkih kni-
lah. Za sposobne bodo potrjene le tiste,
ki so že izvežbane v ženitni stroki, dru-
ge bodo dodeljene raznim kategorijam.

Ker je tukaj mnogo »Gašperjev«, ki
se bodo oženili šele tri dni pred smrtjo,
se bodo tem odbrale tista dekleta, ki so
imela ženitno razmerje s kakim »zvez-
donoscem« in so bile slavno prepuščene
nesrečni usodi. Te bodo dodeljene k
prvi kategoriji. V drugo kategorijo bodo
vpisana tista dekleta, ki so bila zaroče-
na s kako osebo, ki nosi na glavi »aero-
plan« in so bile brez penzije odpušče-
ne iz ljubezenske službe. Dekleta, ki so
ob zaroki vdobile v dar prstan, ga mo-
rajo prinesiti s seboj. Če je bila katera
dvakrat zaročena — vsakokrat z drugim

in je dobila dva prstana, dobi za na-
grado še tretjega, nakar bo avancirala.
Ljubezenska pisma se morajo tudi pri-
nesti s seboj in jih predložiti pregledo-
valni komisiji, ki bo obstojala iz »šnol-
tabakaja« in dveh izvedencev.

Pravijo, da naši slovenski fantje v
Aosti spravljajo vsaki dan in »šparajo«
pašto, dokler jo toliko ne »prišparajo«
da bodo lahko napravili iz nje telefon
do Čuka na pal'ci.

Obenem pošiljamo tudi milijone ro-
zdravov Čuku in Slovenskim dekletom:
Franc Leban iz Slivnega; Kuzet J. iz Zil-
zij; Spačal F., Kostanjevica; Trampuž
F., Temnica; Godnič V. iz Komna;
Mezgec F., Ostrovia; Češnik T. iz Pal-
čja; Iskra J., Novakračina; Leban I.
Kneža pri Podmelcu; Pirjovec V. iz Sol-
pri Černičah; Mevlja R., Lókve; Rutar
C. iz Logarskega; Metljak A. iz Tem-
nice.

Pravijo, da nekateri Bazovski fantje
l. 1903. prirejajo plese v družbi, s črno
srajčniki še sedaj ob postu, samo da si
prislužijo kakšno lirco za k vojakom.
Dekleta pa so vendar tako pametna, da
ni nobene blizu.

Pravijo, da zato ne umirajo stari
ljudje na Kanalskem, ker čakajo vojno
odškodnino.

Pravijo, da se v Bodrežu tisti, ki
imajo službo na pust nič ne hvalijo, ker
imajo premalo zaslužka.

Pravijo, da v Bistrici ne ljubijo
zvezd nepremičnic in premičnic — samo
deklic, ampak tudi mamice, ki so po na-
vadi vse navdušene za zvezdoslovje.

Pravijo, da mislijo Repentaborci
olajšati brezposelnost Julijske Benečije
na ta način, da so sklenili zidati babilon-
ski stolp, ki bo segal tri metre nad
zvezde.

Pravijo v Bistrici, da Pepe Debev-
čev zato ne čita »Čuka na palci«, ker ga
je ta videl z lipe pri sv. Trojici v družbi
mladeničev, ki so Slovencem nasprotni.

Pravijo, da se župan Vrtojbenki
po Veliki noči in ob belem dnevu poro-
či. Naročil je vže sedaj 3 godce in en
bas! Za to slavnost je obljubil, da si bo
pustil rasti brke! Vederemo.

Kronika na Tržaški brjači.

grijo oni družje u przuon, e mi družje pej prlivamo jen prodajemo neprej.»

Komare: »Nje pej, oblast jeh mje-či vseh včep! Pej pestmo, pestmo stat to robo, kume, de nas še ankret kdu ne šliši. Šrajemo rajse kej družga. Ze an bot nej bo!«

Kume: »Jemaste prov rezon, komare. Pej znaste kej? Če boste uglih sfor-cirana plačet multo, jema Žižetov Min-tele kukajinu jen dela komerčio ž njo. Hodte če, pej tisto učupte, jen delejte še vi komerčio ž njo.«

Komare: »Prov praveste, anka bon! Pej jema doste tiste robe?«

Kume: »Altroke jema jo, krku jo česte, samu moučite, de Vas kdu ne čuje.«

Komare: »Oštrigeta, kej ste ma-talst! Česte, de bon šrajela ne okuli? Ma samu se bojim, de njebi kukajine spoznali, jen de me njebi primli.«

Kume: »Ma ke mail Bulše je ta ku-kajina ku una od governa. Pej anka go-verno bo sforciran prodajet to kukajinu. Kej ne znaste, on nima bori, jen de ne vsako robo, k'u Italiji fabrikirajo, taki-ra markel.«

Kumare: »Pej če je toku, grjen anci vele če h njemi, de mi da tuo ruobu. Ta komerčijo nese anu hom debila an-ka ze gaspadarje od hiše, de buon fet plačela.«

Kume: »Eko, komare, se boste saj ankret refirala.«

Kumare: »Nje pej, oblast jeh mje-či vseh učep! Nej nanka ze se pestet videt, de smo triještini trku matasti, ku oni pensirajo.«

Kume: »Brava, brava kumare! Pej dobru odpravte!«

Kumare: »Srečnu no, kume!«

JEDEC.

Ranjki Pencin je bil jako dobrodu-šen mož, ki je zlasti rad kaj dobrega vžil. Na neki ohceti ga vpraša kmetič: »Slišjo, gospod, oni so morali v svojem

dolgem življenju pač mnogo dobrega vžiti?« »Jaa, odvrne Pencin, če bi vsi pisčanci in kapuni, ki sem jih jaz sne-del, marširali v nepretrgani procesiji skozi Tmin, bi v treh dneh ne prišli skozi.«

SMOLA V STRELNEM JARKU.

»Zakaj se pa Janez drži danes tako kisto?« »Moj Bog, taka smola, kot jo ima. Včeraj so mu poslali od doma lepo svinjsko gnat, danes pa, ko smo imeli napad z ročnimi granatami, jo vrže vsled neprevidnosti med sovražnike.«

ZVITO.

Gost: »Vaše stanovanje mi prav ugaja, samo v vaši postelji sem nekaj našel.«

Hotelir (jezno): »Tako, ste na to pač sami prinesli seboj, to vzemite pa le prav lepo zopet seboj.«

Gost: »Hvala. Našel sem namreč zlat prstan z briljanti.«

SLABE KNJIGE.

Za blagor svojih ovčic vnet župnik priporočal je živo svojim vernikom, naj mu prineso vse take knjige, ki člo-veku mešajo glavo in mu srce kvarijo, da jih sežge. Drugi dan prinese šaljiv kmetič svojo in svojega soseda davčno knjižico rekoč: »Tukajle Vam prine-sem, g. župnik, tiste knjige, katere nam najbolj glavo mešajo.«

VOJNI CENILCI.

Tudi za našo občino Skočigor so bili izvoljeni zapriseženi cenilci. To izve domači »gospod«, ki je bil ves poln muh. Čaka jih na križišču, da jih pozdravi.

»Vam čestitam k tej časti«, jih na-govori. Ali bi mi pa znali ceniti tole »kravjo pogačo«? (kravji odpadek.) »Ne, gospod, jo morate prej obrniti!«

ČUDNE REČI.

I.

Pravijo, da tam pod Krnom čudne se reči gode, da zaradi mladih fantov čče skoraj se vstrele.

II.

Druge dve, ki so si v žlahti s fantom furajo okrog, in ga zvrnejo še v jarek, če ne trobi v njihov rog.

III.

Še so dve, pa bolj priletne, fante vabijo na dom in ne brigajo se dosti če je v hiši kak polom.

IV.

Čudno, prazno je pod Krnom, srne, zajca ne dobiš in sam suhi »gvarda boški« z lova je prinesel — miš.

V.

Čudnih še reči je dosti, kar tud' Čuk je videl že, kar pa ni sedaj napisal pa prihodnjič vam pove.

LJUBEZNIJIV SOPROG:

»Ali se še spominjaš, Vladko, v najhujši zimi sva se zaročila.«

»Da, da, saj me še zdaj mraz stre-sa, kadar se spomnim na to.«

NAJVEČJA RAZTRESENOST.

Babica: »Gospod profesor, dobili ste pravkar dvojčke.«

Profesor: »Tako, prosim povejte to moji ženi.«

Komare: »Zdov kume! Pošast jeh mje-či, al' ste vidu, de nas je un dan a- den poslušov, k' sva ljeti ne brjači šra-jela. Vse od konca do kraje je nepisov a tisti foljo »Čuk« u Gorici.«

Kume: »Alora nas je aden špijone-rov, oblast ga vdaril Jest nisen nanka prav.«

Komare: »Učüpte, učüpte »Čüka«, pej boste vidu.«

Kume: »Bejn ja bon učüpu.

Anzi zdej znan ze kej se na Opki-ah bojijo, de bi ne zvejsa Čuk o našmi odaljšbi Škarlavaji Toneti.«

Komare: »Pej kdu je ta Tone?«

Kume: »Grbin kaj ga ne poznaste. Ne pustno nedeljo je šu s frakam na ples fašistov, jen plesov, de se je frak poitaljanču.«

Komare: »Nej strejla!«

Kume: »Pej koku pljesou! Anka tisti bot je biu vescu, koker je zmiram.« Pej kam greste komare?

Komare: Buon povejla, ma Vas pro-sim, de boste movčov. Un dan, k' je biu pov snejh, sm prlila u naš vazo od de-sietih litru mleka samu pet litru vode. Pej se je nemara poznalu, toku, de me je aden denuncijirov ne komesarjat de mona. Jen zdej moren pej plačet multo.«

Kume: »Porka malora! Tu ste pej strila slabu. Naš Francele prlije ne vsa-eh desjet litru samu tri litre vode. Pej nanka tiste nje iz poca, ampek prlije z ležjevenco k' trku ne pozna.«

Komare: »Kej česte, ankret so me primli, pej me ne bojo več. Ninà je šra-jela snuči, de bo nosila mleku ne drug plac.«

Kume: »Brava kumare, anka naši nosjo zdej ne plac od drvi; tam se leh-ku skrije jen prlije krku se če.«

Komare: »Pej bon šla anka jest če! Ze zdej bon provala ankret dat mančo tistne komesarje, pej me bo pestu fran-ko od multe.«

Kume: »Bejn fata, kumare! Anka naš Francele je šrajov an dan, de se jeh lehku učüpi tiste guardiane. Pej je anka zmirej bulše, če kešen nerdi špijo, de

Ribničan Urban.

Duober dan vam buh dej, gspudjel! Vajste, ana čudna rajč se mi je zgodila tuo rajžo u vaše dežjeli. Salamejnsku ste malu vrajdni, de vam cuprence ldi u uosle frdamajo, pa vajste, ne smajte neč zemjeret, jest vam muorem povaj, dat prou netanku, koku je tu blu.

Unkret, k' se mi je biu pr vas muoj lišček fjentov, sm biu tam najke ne istrskem anga pisanga uosla kŕpu. Tuo rajžo sm biu pa glih uod tam pršu. U Bolŭnce, k' ta bajle peske prodajajo, sm se biu ustavu prou ne kuonce vasi blize gmajne. Uosla sm jemu uprježen ga u šrajnge jenu us ustavljen. An kmet me je poklicov skuz uoknu, de nej mu u šišo sita jen rajte njesem pokazat, zetu sm djan muojme uosličke, de nej pr gmahe stoji, pa na ruobo en malu poah ta, de ne buo kedu kej ukrov. Rečt nej tu neč, če buo al ne, ampek samu z ušje sami je pomigou, jest sm pa u šišo ruo bo njesu. Najkej sm biu prodau. K sm vse ukep pospravu jen ven ne cajsto šu, sm pa tak čudeš vidu, de nekuol tega. Ruoba se ne vazi nej nč premeknila, ampek uosla naj nekul nekjer blu. An cajt sm grŭntov jen gljedov, koku b' muoglu tu bt zekej utrگوv se nej, zetu k' so bli vsi cŭgli jen štriki cajli. Djeleč, sm djau, majnde vnder ne muore bt, sej najsm biu dougu cajta u šiše. Pa sm šu an malu neprej jen uobrnno bek doline, k' je an fantek krave pasu, pa sm kar njega vprašou, če je morde uon vi lu tam memu kašenga uosla jet. Pa je djau, de ga je vidu majnde pred kašnem trejem majsci. Pa sm grŭntov, če je biu tiste uosu moj al ne. Najsm prov duobru vajdu, pa vseglih se mi je zdajlu, de majnde tiste naj biu muj. K sm pa neprej šu, jen čez dolino pršu, sm vidu pa anga gspuda pr anme drevjese s štrikam uod muojga uosla prvjezanga, jen uokul vrata je jemu pa komat. Psjaka, al nej blu tu čudnu! Jest sm an cajt grŭntov jen najsm tu ne štrika ne komata uzet. Če uosla naj, sm djau, pa tŭd' komata nječem. Pa sm tu kar nezaj h muojme uze jet. Ampek koker sm se uobrnno je djau pryjezan gspud ne drevjese. Lepu vas prosem, vzemite vaš štrek jen komat, k' me toku tešči. Vse tu je vaše jen tŭd jest sm vaš uosu. Če sm zdej člouek ratou je zetu, k' sm se biu pregrajšu, pa sm biu ze pjet lajt u uosla frdaman. Jójzes koku se mi je smilu, zetu k' sm ga biu tulkret fejest neščekov. Kar njerbl hitru sm me uzjeu

komat, štrek uodojezou, njega sm pa spŭstu.

Zdej pa nej drŭzga kazalu, koker štrek jen komat ne us nest, pa sam ruo bo neprej po svajte pjelet. Tam k' je biu muj us pred šišo, se je pouhnu ldi nebralu jen so mi djali, k' sen ke prou, de šo mi muojega uosla ukrali. Naj rajs, sm djau jest, lažete, muoj uosu je biu an nuobel gspud, k' je biu frdaman. Ampek jest buom žje ano drŭgo nekŭhov. Jutri buo, dvanajstga, k' je u Čezani seuimj, pa buom tam drŭzga kŭpu. Toku sm prju ze štangu uod muojega voza, pa sm jo prute Čezani mahnu. Pa prjecej ne use zgudej drŭg dan sm se nepravu ke na plac, k' žvino prodajejo. Us sm ta cajt pred uoštarijo pŭstu pa sm šu. Prešiču, krav jen kujn je blu še duoste, ampek uoslu samu aneh pjet.

Jojhata, jojhata vajste de nul Kaj nejsm tam na uogle zegljedou spjet muojega lisastga uosla?

Kar po cajlem ževuote me je mres spreletu. Ja vejš, «ortiš» muoj, zdej te pa ne buom več u drŭgeč kupu, sm djau. Ampek fjerbčen sm biu, kaj se mi je spjet zgudlu. Kar h njemi sm šu, pa po tihu sm ga u ušjesa uprašou: »Gspud, kaj so se pa zdej pregrejšli, de so spjet uosu ratali.« Pa nč naj tu rečt, ampek samu z glavo jen ušjesi je žalostnu pokimov pa zetŭlu. Jest sm pa kar strani šu, zetu k' sm se bau de so tŭd drŭgi uosli frdamani. Pa sm prou stuoru, zekej k' sm pred uoštarijo pršu, tŭd uoza naj blu nekjer več. Jest ga pa najsm tu jeskat, zetu k' sm precej vajdu, de je biu tŭd us frdaman, pa je morde zdej kašen grof nezaj ratou.

Pa sm kar figo u aržet du, pa ne pajngof šu, k' ne krajnsku uozi.

Pravijo v Kobaridu, da je razlika med vinom in glavnim kobaridskim turistom ta, da vino pride prav hitro na vrh temu turistu, dočim on ne more nobeni gori na vrh.

Pravijo, da v Kobaridu ne operira mladi zdravnik pacientinj, ampak one njega.

Pravijo, da je nek ženin iz doline, na Erzeljju dobil grozno »korbec«.

Pravijo, da je v občini Rjavci veliko hlač, pa malo mož.

Pravijo, da bivata v neki vaši blizo Krasa vedno skupaj: Krt in ovca in da se imata dobro.

Pravijo, da je bilo v tem pustu veliko bal še iz vojaških »gomazinov« in da jih bo še.

Pravijo, da je v Štjaku nekaj fašistov, ki so blizo cerkve in delajo izlete in pohode na več strani.

Pravijo, da v Raši se pojavljajo sopotniki, ki pregledujejo srca in žepe, zlasti ženskam. Varnost po Raši je od poldneva do dveh čez poldan zelo varna; za druge čase pa ne jamči kr. žen-darmerija v Štanjelu.

Pravijo, da so nekje na Krasu nastavili proglo podganam, vjeli so pa veliko tico — tatico. —

Pravijo, da je Kanalski zvonik že zrastel za enega moža.

Pravijo, da so v Dekanih nekatera dekleta jako pametna, da ti za pust oblačijo moške obleke in hodijo po plesih v druge vasi.

ČUK NA POTOVANJU.

Potujoč skoz vas Dobravlje, nekega večera, šlihal sem, kako se v društvu cela tolpa žensk prepira. Ker čez ženske rad zabavljam brez prestanka, žila zdaj mi radovedna, dala ni obstanka, Stopil' bliže sem do okna društvene dvorane, in pokukal skozi šipe v notranjost sobane. Pogled po sobi širni se grozen mi odpre, so članice razgrete kot pile bi kofel! »Ti, da imaš glas res pravi kakor žaba na dobravi!« »Ti! Kaj ti boš neki pela, ko še otrok si docela!« Te sem šlihal zabavljice, se potilo mi je lice. Niso članice končale le prepir nadaljevale. »Stare« končno so dejale, bodo se domov podale: ker dovolj že peti znajo, »mlade« naj le vaje imajo. Tako bil rešen je prepir, regljanje babje, šum, nemir, in moška pesem s kora zdaj, oznanja vernikom se naj.

Pravijo, da v Dekanih nekatera dekleta jočejo od strahu, da ne bi imel njihov »finanzato« kako drugo »finanzato«.

Pravijo, da bodo v Bovcu krstili razne ulice. Med drugim bodo tudi imena: »Via Antonio Piccolomini«, »Via della Luna«, »Piazza dell'oscurità« in podobna. Primerno!

Pravijo, da Pečanov Čuk še ni obiskal. Pa to ni čudo, saj se mu še nikdar ni pripetilo kaj tako smešnega, kakor na pustni torek, ko je pust skozi zaprta vrata hodil. Čuk bi ne verjel, ko bi ne bil sam videl.

Pravijo, da v Loški cerkvi pevke štrajkajo. To pa zato ker so čez pust v kasarni tako močno pele, da so vse začrkljene. »Čuk jim priporoča za zdravilo kofé in toliko žganja noter, kot so ga imele nekatere na pustno nedeljo, da so mislile, da je »tancpoden« postelja.

Pravijo, da je neki »komunski« mož pri obč. volitvah izjavil pod častno besedo, da ako ga bomo volili, bo držal za »stranko matto« in da zmagamo, žrtvuje junico, in če ne bo zadostovala pa še bika. »Čuk« ga je pa videl, da je častno besedo pojedel, in ker mu je najbrže dobro teknila, je junico in bika sam sebi — žrtvoval.

Pravijo, da se je tisti dopisnik, ki se mu vrhovske punce odklonile tajniško službo, tako jokal, da bi potok njegovih solza lahko gnal tri kofetove mline.

Pravijo, da je biljenske zvonove rekviriral Toni Kokljer na onem kraju, in jih Biljenci vsako jutro in večer poslušajo, kako mlo pojo. Zato tudi hodi Oto vsako nedeljo na grad k maši.

Pravijo, da so se na Slapu dolgo časa prepirali, kje naj bo mlekar. »Ivan« je celo predlagal, naj se napravi tak, kot komedijantski voz; kolesa da napravi on brezplačno. Odbor je pa ta predlog in ponudbo zavrnil, in dobil drugje primeren prostor.

Pravijo, da bo rodiški občinski zastopnik odlikovan od ministrstva radi velikih in ne precenljivih zaslug s sledečimi dekoracijami. Župan z borovo vejico, podžupani z ne še popolnoma rujavim železnim križem najzadnje vrste, svetovalci pa s kladnimi brcami vsega občinstva.

Pravijo, da imajo na Vojskem le en zvon, in še tisti je menda iz kravih zvoncev.

Pravijo, da so vsi lovci, ki si želijo izvanrednega lovskega užitka, vabljeni v Bazovico. Od tam do Opčin se vrši v mesečini lov na strahotno pošast. Kdor jo ustrelji, dobi veliko nagrado, ker bodo šmenta nagatili in ga razstavili v bazoviškem muzeju.

Pravijo, da pri zidanju nove cerkve v Vrtojbi bo tudi dr. T. dvignil svojo »rato«, a ne prav majhno. Iz katere »kase«, ve sam »Čuk na palci«. (Dalje prih.)

Listnica uredništva. Čuk na palci ima premajhen koš, toliko rokopisov mu prihaja. Zdaj je naročil Ribničanu Urbanu, da mu prinese novega, ki bo najmanj tako velik kot tisti pri rimski vlad, v katerega mečejo prošnje in pri- tožbe. Butje. Nezanimivo, zato ne- porabno! Bane. Nerazumljivo. Ubeljsko Nezanimivo! Volče. Da je na pošti cenzura. Povejte, jim, da nisimo več pod K. K. Armeč Komando. Podravni. Kar je porabnega, pride. Malo Brdo. Uboga dekleta; kar jih Čuk dovolj ne pesti, jih pa še Vi začnete. Pa odpustimo jim to pot. Rade jih zanesejo noge mesto v cerkev na ples, a kaj se hoče! Bukovje. Tudi device, ki se že- nijo, pustimo raje v miru; naj enkrat spremené svoj dolgočasni stan. Sel- ce. Nezanimivo. Sv. Ivan. Pustimo zaljubljenec, to je najhujša stvar. Vsa- ka voda se vnese brez Čuka. Ricma- nje: Vi jo sicer dobro zagodete:

»Če hočeš vino dobro pit, le skušaj v Ricmanje k nam prit, če hočeš imeti »fejst« deklé,

tu v Ricmanjih čez sto jih je.« Presneto ste radodarni Ricmanjci. Kaj še vsega ponujate za danes ne bom ob- javil, sicer pride gotovo vsak naš bralec k vam. Pa drugič. — Komen. Nič nam ne ugaja, tudi zdaj ne. — Maribor. Dis- kretno — v koš! — Illyrisch Felstritz, Unter Krain. Vaše coprnije nam ni mo- goče ta bot nadrukati. V prvi vrsti nam manjka potrebnega spoštovanja do va- ših monarhičnih čustev. Čuk je pa še več kot komunist, on je anarhist. — Mavhinje. Pustite Nabrežince, naj ho- dajo gledat v Mavhinje nožice vaših de- klet. To je znamenje, da dekleta v Na- brežini ali nog nimajo, ali pa jih ne po- kažejo. — Vojsko. Ni za vse umljivo. Drugič kaj! — Predjama. Pustite cer- kvenika v Bukovju. Bo že navil uro, ko se zbudi. — Vojsčica. Cisto vsakdanje, da so imela dekleta prej rada nemške vojake, zdaj pa nasprotno; uniforma je uniforma, knof je knof; če pride Kita- jec bo isto. Samo, da ni sledu za njim, ko gre, pa je dober. Vendar ne gre ka- zati v Čuku, da ste ljubosumni radi tega. To se bodo šele držale. — Drežnica. V koš! — O nekod: Brez kraja, brez pod- plsa, pa ovajate deklet, da je kopo moš- kih src ukradla. Zakaj pa fantje nosijo srea tako javno, da vsak pride do njih. Tako stvar se mora zaklepati. — Sežuna. V koš! — Oslavje. Preosebno! — Rav- nica. Pustimo raje. Pa drugič! — Nek- do. Vsi dopisi brez podpisa v koš. —

IVAN TEMIL

GORICA - Via Carducci šte. 6

(zraven drogerije Mazzoli)

BRUSAR IN NOŽAR

V delavnici so nameščeni delavci specialisti za omenjena dela kakor tudi za popraviljanje vseh operacijskih predmetov.

Za čas košnje dospejo najbolj pristni in garan- tirani kamni- osle ber- gamske za brušenje kos. Delavnica na električno gonilno silo z bogato za- logo predmetov, kakor nožev, škarij, brivnih nožev, najelegantnejših žepnih nožev, sploh vseh rezil.

Zaloga toaletnih predmetov

ZA IZVRŠENA DELA JAMČI.

Gorica, 10. marca 1923.

»Čuk na pal'ci, ti froc umazani, ti klepetulja klepetava, nepridiprav zanikarni, ali res misliš, da si v Moskvi ali med Zulufakri kje, kjer je ves lep družabni red na glavo postavljen, da greš trditi o ljudéh, o katerih se sploh ne sme nič trditi, in ki imajo za trditve sami izključne pravice, da spijo. Če si Čuk in če res vse vidiš, bi lahko videl, da se vsak poti po svojem na tihem sicer, ker je to Bogu dopadljivo. Delo je delo, pa naj je tudi podobno Prešernovemu, ki ga je naznamil v svoji globoki resignaciji, ali v pesmi, ki začneja: »Iz pravo koval bom... rumen-jake...«

Taka in še daljša je bila hrulacija, s katero so me počastili zadnje dni. Res sem spoznal in uvidel veliko luknjo v točnosti svojih poslikanih in napisanih poročilih. Poznati bi moral najmanj Prešerna in njegovo globoko nagnjenje do kovanja najlepših novcev. Ker tega nisem storil, se kar najskesaneje obtožujem in obžalujem, ter priznam, da sem storil veliko krivico, kakor je tudi ogorčenje zadnjih dni izsililo veliko priznanje, da vendar le nisem tako brezpomemben ptiček. To dejstvo mi je potegnilo kljun za dva centimetra. Predlagam pa, da v bodoče ne bo nesporazumljenj, da cenjeni javni delavci pošiljajo, odkar drugi disti nočejo več prenašati vesti o njih delovanju, svoja poročila v Čuka na pal'ci. Menjajmo vloge. Čuk na pal'ci jo je v politiki sicer še vedno pomagal, toda morda ga usposoblja ravno to za izključno glasilo... Pardon! Zopet sem zašel. Obljubljam, da se bom do prihodnjega popolnoma poboljšal in poročal tako objektivno in stvarno, kot nihče drugi pred menoj. Tri pike...

Vzlic goraj omenjemu razburjenju so Italijani izpraznili Sušak, ki so ga tako tiščali, da se je bilo bati, da se bo za Jugoslavijo popolnoma posušil.

Francozi imajo v rurski kotlini tak apetit, da so zasedli še par okrajev. Pravijo pa, da za zdaj Berlina in Petrograda še ne mislijo zasesti. Hvala Bogu! Nazadnje so Francozi vendarle skromni ljudje, z malim se zadovoljijo.

Turki so postali tako razboriti, da je že čas, da jih dobe zopet po r...; še miru nočejo skleniti. Če se res pripravljajo na novo obleganje Dunaja, nam še ni dobro znano.

Avstrijci so zadnje čase prišli v Belgrad, ampak čisto drugače kot med vojno. Prišli so prosit in ne stikat po kraljevih sobah. Dosegli so, baje mnogo zase, mi pa za koroške Slovence »figo freško«.

V Trstu se je izvršila nad Marežiganci tako »pravična« razsodba, da smo lahko veseli, da gospodje sodniki niso milostno obsodili cele vasi na smrt. Tega ni pričakoval niti Čuk na pal'ci.

Pravijo, da je fašjo Mocco s sodožem v Ricmanjih razpisal za »feštine«, ki se je vršil na pustni torek, nagrado za ono »maskaro«, ki bo vdobila s »pošto volante« največ kart. Neka pevka društva »Slavec« je tulitaka dan in noč, kako bi odnesla nagrado in glej ga vraga: Telo se je ovilo v trikoloro in to je imelo tak uspeh, da so karte kar same — frčale vanjo in v takem številu, da so jo konj izvlekli iz njih.

Pravijo, da so v volčanskem »Izobraževalnem društvu« skozi cele pustne dneve proučevali o plesih »Riffongu« in »Mossi«.

Pravijo, da se Paron jezi, ker mu Bello mlinarjev pravi, da je imel tudi on vojne uši; pravijo tudi, da v Šempetru še zmiraj »ll mio cuore salta per i alberi«.

Pravijo, da so ubeljski fantje vlekli plohi, pa ni res. Naj bi bili raje dobro pogledali. Vlekel ga je Regošev konj, fantje so le pomagali.

Pravijo, da so imeli pred vojno pod Ravnem štiri »fontane« in enega občinskega moža, zdaj pa imajo eno »fontano« in štiri občinske moža.

Pravijo, da so nekatera ribemberška dekleta odšla v Trst, da se zabavajo z vrabci z juga. Pa to ni res. Njih pravo veselje je le »Čuk«, ki ga prav rade berčijo in težko čakajo.

Pravijo, da se je cerkev v Bukovici tako skrčila, da so si izmislili, da pokličejo Ribničane, da jo razširijo. Čuk jim to svetuje.

Pravijo, da bo na Proseku imela velika in mala cantanta »Maus«, svoj ustanovni sporazumni občni zbor z odsekom trešiljo trešete. Urnik: od 11. do 13. — odmor od 18. do 23. Nečlanom vstop v igralne prostore zabranjen. — Za praviljalni odbor: Zelfe!

Pravijo, da so bizjaška dekleta tako razburjena, da ne morejo več spati in cele noči na oknih čujejo, da vžamejo Čuka. Pa pravijo, da se Čuk ne pusti vjeti.

Pravijo, da je naš Čuk vseveden in vseviden ali za enkrat se je pa vrezal! Svojčas je poročal, da ustanovijo device v Ajdovščini godbo na pihala. Do tega pa ne bo prišlo, ker tukaš je že bila ustanovljena, ko si se nahajal ti dragi Čuk še v Rimu kot čuvar vojne odškodnine. Da se pa ne boš spodtikal čes, da pa mogoče več ne funkcijonira zapomni si sledeče: Njeni slavni ustanovitelji so bili: Nemci, Ogri, Rumuni, Poljaki itd.. Ker so pa ti morali odniti, so prevzeli akcijo ter jo še povečali fantje z juga. Sedaj se pa le primi za tvoj hudobni kljun!

Pravijo, da bode prišel v Otalež Čuk na pal'ci predavat o nogavicah in kratkih knilih. Spotoma pogleda tudi v cerkev. Torej pozor, da ne bode kaj več izčukal ta sitnež!

Pravijo, da niso imeli kamenjski fantje denarja, da bi pusta zakopali. Ta revež se še danes potika po vasi in ne da mirnim vaščanom pokoja. Čuk naj odloči, ali bi bilo pametno, da bi poklicali čedadškega »šintarja«. Ali morda Čuk ve za kakšno udovo »pustifjo«, s katero bi ga oženili — ter se tako iznebili neljubega kričača.

DOBRO SREDSTVO.

Prvi: »Kako si pa napravil, da se je tvoj odvetnik tako zavzel za tvojo stvar?«

Drugi: »Prosil sem ga naj mi posodi večjo svojo denarja. In dal mi ga je. Če torej izgubim svojo pravdo, — izgubi on svoj denar.«

NEVERJETNO.

Sodnik (priči): »Vi poznate zidarja Slabeta, kaj mislite o njem, je li mogoče, da je on pretečenim mesec po česti uri zvečer zažgal novo poslopje trgovca K.«

Priča (zidarski polir): »Bo čestitami? Ne, tega ne verjamem! Po česti uri Slabe ne dela več.«

STRAŠNO.

Iz časniškega poročila: »Polk je bil grozen. Ko se je dim nekoliko razkadil, je bilo videti sedem mrličev, ki so se valjali v svoji lastni krvi!«

Ga hoče nadomestiti.

Obupnik je dolgo časa iskal službe. Na vsestranska priporočila se mu je posrečilo predstaviti se ravnatelju ministertva.

»Evo, gospod komendator, sem čul, da je umrl sinoči vaš uradnik Krepirnik.«

»Istina je.«

»Gospod komendator, jaz nimam že leto dni nikakega zaslužba, ter ni nobene kraja več, kamor bi se zatekal. Prosim Vas, pustite me na njegovo mesto.«

»Za radi mene lahko«, odgovori komendator, »dogovorite se s pogrebnim podjetjem na pokopališču.«

Saj je mahal.

Na železnični tračnici je vlak podrl in ugonobil voz nekega kmetiča, ki je nato uložil pritožbo na sodnji. Edina priča je bil nočni čuvaj. Pri razpravi je vprašal odvetnik, ki je zastopal kmeta, če je dal znamenje, ko je vlak prihajal.

»In še kako sem mahal svetilko«, je odločno odgovoril čuvaj. Ta njegova izpoved je odločila razpravo. Družba je bila kazni oproščena. Po končani razpravi je pohvalil zastopnik družbe čuvaja, da je tako energično pričal za družbe. »Da«, je odgovoril ta, »toda jaz sem se bal, da me odvetnik ne bo vprašal še kaj.«

»Kaj pa?«

»Če je bila v svetilki tudi luč. Jaz sem pač mahal z lučjo, ali bila je prazna, ker nisem imel že osem dni olja.«

Pismo, ki ga piše dekansko dekle ital. vojaku.

Karišimo Giulio.

Agi go ričevuto la tuva letera gracie. Jeri sono stata a Trieste emi sono fotografato e ti mando anche a ti un letrato. A Decani mi sento paštanca bene ma go molto di lavare per guadagnare qualche cosa di denaro per komperarsi la bala per sposalicio. Per što karneval jero a Trieste e sono andata trovar la mija sorela in via G. Karduci 39, dove fa la serva. Sono andata anke in tejjatro e go višto un belo džiovanoto se nno ti fusi ti mio finanziato li prendovo lui. Jeri jero anke a Škofie e sono andata veder trpljenje del Kristo nel činematografo. Ijo vado onji tanta a Trieste per veder qualke coza per škriverti dono a te karišimo mijo Giulio. Mio kuvore pijanje drijjo di te. Adesso šero la mia letera e ti mando tanti e molti pači sul tuo cuore da mio kuore fori e saluti tua mai dimenticata

Pia.

Pravijo, da je priletel Čuk tudi v Idrijo in se vsedel na cerkveno okno. Pogledal je v nasproti stoječi hlev, ki se je sedaj preuredil v plesno dvorano. Ako bi jo takoj ne odkuril, bi ga gotovo zadela kap.

Pravijo, da so se v Idriji na maškarnem plesu nekaj časa zelo dolgočasili, ker je neki gospod, ponosen na svojo lepoto in glas, pel neskončno dolge, najmodernejše litanije. Edina tiha želja vseh je, da bi drugič molčal.

TOŽBA.

Kmet toži soseda, da mu je ta napravil škodo. Sodnik: Ali ste ga videli? Kmet: Ne, videl ga nisem, ampak slišal se ga dobro, da je bil on. Sodnik: To ni zadosten dokaz, če ste ga samo slišali in ne videli! — Kmalu potem vteče kmetu nek pritajeno zamolkel glas in po sobi zadiši neprijetno. Sodnik se zadere: »Kaj počenjate, li ne veste, kje ste?« Kmet: »Ali ste ga pa vi videli? Samo slišali ste ga — in to tudi še ni zadosten dokaz!«

KJE JE KOLO?

Neki gospod je silno raztresen in pozabljiv. O Božiču vošči znancem veselo Velikonoč, o Veliki noči pa srečen Božič. Nekoč se pripelje z bicikljem k tovarišu. Ob odhodu pozabi, kje je pustil kolo. Prične nezno otipavati vse žepe. »Kaj iščeš,« ga vpraša prijatelj. »Ne vem, kje imam bicikelj«, odgovori raztreseni gospod in stika naprej po žepih.

MODERNI INSERTAT:

Od jutri naprej bom prodajal svojo še precej veliko zalogo zgotovljenih oblek za tako nizko ceno, da me je sram to objaviti.

KDOR NE VE.

Učiteljica (fantu, ki ji je donasal mleko): »Zakaj si pa danes prinesel toliko mleka.«

Fant: »Miš je padla notri. Pa so mati rekli: Kdor ne ve, vseeno lahko je.«

MOČNA RUTA ZA NOS.

Obtoženec: »Saj sem vdaril tovariša le s svojo žepno rutico.«

Sodnik: »Pa si vendar ne čistite nosa s svojimi petimi prsti.«

O TA LATINSČINA!

Kmet vozi dva gospoda, ki se pogovarjata latinsko. Potoma ju vpraša: »Ali ni to latinsko, kar govorite, gospodje.«

Kmet: »Pa zamorete spat, ko slišita in govorita ta presneti jezik?«

Gospoda: »Zakaj pa ne?«

Kmet: Ko pa jaz slišim latinske besede — tabulacija, ekskucija, licitacija — pa če se le spomnim nanje, ne morem ne spati, ne jesti.«

V GOSTILNI.

A.: »Jaz hitro spoznam starost vsake gosi in kokoši, ki pride na mlzo.«

B.: »Na čem?«

A.: »Na zobeh.«

B.: »Saj gosi in kokoši nimajo zoba.«

A.: »Jih imam pa jaz.«

RAJE PREJ.

Dvorni šaljivec francoskega kralja Franca I. je tožil kralju, da mu sovražni ki prete s smrtjo. Kralj ga tolaži: »Če te umore, dam jih pet minut na to obesiti.«

»Veličanstvo«, zavrne šaljivec, »prijetneje bi mi bilo, ko bi jih dali pet minut prej!«

MORNARSKI HUMOR.

Neki italijanski parnik je hotel na Sredozemskem morju prehiteti francoski parnik, ki je plul pred njim. V to svrhu je uporabil kapitan vse strojne sile do zadnje moči: Na krovu se približa mornarski učenec francoskemu potniku:

»Hočete staviti, da bomo mi francoski parnik prehiteli?«

»Ne, jaz ne stavim!«

»Hočete staviti, da bomo imeli na ladiji eksplozijo?«

»Ravnokar sem Vam dejal, da jaz ne stavim.«

V tem trenutku se je čul grozen pok. Eksplozija je bila gotova. In ko je dečko z drugimi vred frčal v zrak, je še kričal francozu:

»Hočete staviti, da frčim jaz bolj visoko kakor Vi?«

NEPRIČAKOVANO!

Profesor: »Šolar, zadnje naloge pa gotovo niste naredili sami. Povejte mi resnično, katero tele vam je pomagalo?«

Šolar: »Vaš sin, gospod profesor!«

I-JA!

Pa ljudstvo pravi govori ter se zaklinja venomer; da tu pri nas prostosti ni in zagovornikov nikjer. A to krivično je; gotovo da, ker mi smo vedno tu, i-ja, i-ja! Če narod vika, se srdi; da smo izdali delavstvo, resnica to le vendar ni; le olja mnogo pili smo. Pa kaj to nič ne dé, se poravnava, ko v Moskvi bo kongres i-ja, i-ja! Saj vendar krivi nismo mi, ko privandral je »Giollitti«; mi njemu radi rekli bi, naj ne šiva nič brez »Nittia«. Da smo proflvni b'li, ves svet to zna, a on je šival nas, i-ja, i-ja! In prednik r'deč »Bonomi«? kdo pač je mislil to kedaj, da on nam vsem noge polomi in nam napravi drendaj. Zato smo vnovič dol' zvrnili ga. »Strbunka« nazaj med nas, i-ja, i-ja! Ko »Fucta« je prišel na tron, »Turatti« s kraljem je pajdušil, »Seratti« zvonil je na zvon, da je še Moskvu splašil. Pa kaj to dé in stri, če nič ne 'zda, vi čujte le naš glas, i-ja, i-ja! Ker z našo barvo ven, na dan nam »Musollini« ne pusti in da nam ni mandat prodan v Rimu mor' mo kričat' mi: »Napreil« Bog živi Musollinija, mi sodelujemo, i-ja, i-ja. à. à!!

ZAPRAVLJIVEC.

Brzobjav, ki ga je preletel kmet Stržen, je bil sestavljen s trskanimi črkami. Poslal mu ga je njegov sin, ki je v mestu študiral, v katerem ga je naprošal nekaj denarja, ker je bolan in leži v postelji. Ko ga je prečital in ogledal od vseh strani, ga je zmečkal in vrzel na tla in se godrnjaje lezil:

»Niti vinaria mu ne pošliem. Je moral varčevati capin zanikerni in ne zapravljati. Grdoba neumna. Evo tu: kaj mu je bilo treba kupovati pisalni stroj da me vpraša za denar?«

Pravijo, da je »Matic« v Kanalu na fontani postal fašist.

Pravijo, da so na Planino pripeljali toliko zvonov, da jih nimajo kam dati, na Slap na nobenega.

Pravijo, da je postal »gospod« jažgerski najvišji cerkveni glasbenik.

Pravijo, da je bilo nekje poročenih ta tust večje število lisiakov in lisičic; tudi krtovi in krtice; bilo že več poročenih, celo mišk; da se pa še hlače poročajo, nezaslišano!

Pravijo, da je cerkovnik v Borštu tako močno zvonil, da je počil zvon, ter da so, za prvo silo stisnili zvon z obročem, sneli železen kembelj, ter ga provizorično nadomestili, iz previdnosti, da se ne zopet pripeti nesreča, s kostjo od šunke.

Pravijo nadalje, da so v Borštu streljali — izgubljeno »mulco« misleči, da je to kaka divja zver. Čuk bo zletel sam v Boršt po nadaljne informacije ter bo, ako se mu bo zdela zadeva važna, natančneje poročal o tem incidentu.

Listnica. (Nadaljevanje.)

Povir. Nič obče zanimivega. Trnovo. V koš! Sovodnje. Odložili. Trnovo. Tudi Vaše zanič! Borjana. Preosebno. Borjana. Nezanimivo. Tolmin. Pustimo dekleta, ki se niso poročila in raje oključajmo avse, ki se las-ko pačijo; lepe nožice pa tudi raje izpu-
stimo, da se ženske ne prevzamejo. Zakojca. Kar zanima enega, ne zanima vseh. Čuka pa berejo desetisoči. Ca-ro mio Core. Pride prihodnjič. Dekleta le pišite laško, Čuk dobiva vaša pisma. Čadrg. V koš! Pedrije. Nečistljivo! Neblo. Kar se vseh ne tiče, me nič
kaj ne miče. Nemški. rut. Isto. Dol. Osebno. Idersko. Odložili. Št. Peter. Morda drugič. Borjana. Sla-bo pisano. Čuk ni ukradel oči, da naj jih v črkah izgubi. Cerkno. To še ni do-bro. Kar na Čuka pošljite. Kar je dobre-ga, radi sprejmemo. Mihael. Slabo
pisano. Bukovica. Preslabo pisano. Opatieselo. Brez soli. Sveta Lucija. Preveč osebno. Ne mislite, da je Čuk za maščevalne namene ustanovljen. Pika. Rodik. Nerazumljivo. Tudi o-
sebno. Dane. Nerazumljivo. neza-nimivo. Plave. Za danes ne! Drugič
kaj! Zudlaz. Ne stada v naš list! Maribor. Gorenja Brnica. Vsled sto-
tin donisov se vašega nekdanjega ne
spominjamo več. Studeno. (Ženitna
ponudba). Ali ne veste, da je post. Po-
čakajte do Velike noči. Šmarje. Pe-
sem je drugače lepa, samo ne spada v
»Čuka«; pravo čuvstvo jo preveva:

»Oj, deklica prevzetna,
kaj še zbiraš zda,
pridejo že časi taki,
ko ne boš imela kaj.«

Pa drugič. — Nabrežina. Čuk Vaše pi-save ne »zgrunta«. — Tribuša. Malo po-rabnega. Naj bo domače, a mora imeti vsaj malce soli in manj smole. — Na-brežina. Zgovorite se raje osebno. Je mnogo bolj praktično. — Grahovo v A-friki. Dopisnik je očitno hotel pikniti dejstvo, da na Grahovem pevk sploh ni zato so »izgubile posluš«. O drugih pev-kah sploh ni govora. Priznamo, da pev-ke s Koritnice s tem niso bile mišljene. Čast jim! — Senožec. Brez vsebine in soli. — Šempolaj. Dekleta pa mreže. Za danes jim prizanesimo, da Vi drugič dopis boljše napišete. — Bazovica. O-stalo preosebno. Ne poznamo razmer in neradi delamo krivico.

Gropada. Odložil. Vrhovlje. Malo prepozno. Rakitnik. Premalenkostno. Stržišče. Opiljeno pesem morda prine-semo. Slap=Roče. Nima pomena. Seljan, Nerazumljivo. Pošljite še kaj! Bazavica. Pesem in pravijo v koš! Gorenje pri Po-stojni. Preosebno, prežaljivo.

Goriški Slovenec, ki pozna dobro mesto in slovenske družine, dobi provi-zorično službo. Oglasiti se je v »Narod-ni Tiskarni«.

Josip Kerševani

mehanič in puškar

v Gorici. Stolni trg 9, desno.

Zaloga raznih šivalnih in kmetijskih strojev, dvokoles, pušk in samokresov, ter vseh posameznih delov, spadajočih v mehanično in puškarsko stroko. Strokovni, brezplačen pouk v umetnem vezanju in krpanju.

Lastna delavnica in popravilnica, Stolni trg 5, Poniklanje in lakiranje v vsaki barvi.

Priporočam vsakemu Original Mundlos šivalne stroje, ker so najbolj zanesljivi, za to jamčim 15 let.

Pozor!

Pozor!

Podpisani naznanja slavnemu občinstvu v mestu in na deželi, da je prevzel dobroznano

Restavracijo Marzini

Corso Verdi št. 1 v Gorici,

nasproti starega semenišča - preskrbljeno s prenočiščem in hlevom.

Dobl se dobra vinska kapljica, domača briska in vipavska vina. Postrežba dobra, cene vgodne. Priporoča se slavnemu občinstvu za mnogoštevilni obisk.

J. ČIBEJ.

Zakaj na vozu čuk s kolesom?
Čemu si išče nov »meštr«?
Preveč je menda hlač polrgal
in bunk prenesel.... Ni hudir!
Na Stolnem Trgu Čuk Elija
mašino krasno mu proda,
in čukč pol se, reže, šiva,
cel božji dan vrtil, drdra...
Presrečni čuk vesolja vriska,
okrogel trebuh je dobil,
saj mu mašnica lire nosi,
mošnjiček se mu je zredil...
Tatovi nič ga ne skrbijo?
In roparji, prav nič? Zares?
Kako? za pasom — grom in strela!
nabasan nosi samokres...
Presrečni čukč, saj Piazza Cavour
pri zlahti vsega se dobi...
Kolo, mašine, samokrese,
Elija Čuk ti prikrbi!

GORICA - Piazza Cavour
(Stolni Trg) št. 9 na levo...
Kupujte dvokolesa, šivalne
stroje, puške in samokrese
edino pri tvrdki

ELIJA ČUK,

ki jamči za solidnost blaga.
Cene konkurenčne.

RAZŠIRJAJTE ČUKA!